

той старата вишня, че нищо не могло да го утѣши. Най-послѣ той си спомнилъ единъ начинъ, по който би могълъ да спаси вишната отъ смъртъ (Това било на 16. януарий). Тихичко той отишълъ въ градината, падналъ на колѣнѣ прѣдъ вишната и почналъ да ѝ се моли:

— Моля ти се, цѣвти още веднажъ. Азъ ще умра на мѣсто тебе.

Има вѣрване, споредъ което по милость можешъ да дадешъ живота си зарадъ друго — зарадъ човѣкъ, животно или растение. Като свършилъ молитвата си, старецътъ постлалъ бѣла постелка, легналъ върху нея и умрѣлъ. Духътъ Божия му се прѣселилъ въ вишната и тя веднага се разцѣвнала съ бѣли и красиви цвѣтове.

Отъ тогава и до днесъ всѣка година на 16-я день отъ януарий тя цѣвти всрѣдъ люти студове и и силни вѣялици.

Прѣведе: **Водски.**

